

Наталі Айлберт

Natalie Eilbert

Народилася 16 серпня 1986 року. Поетеса, авторка двох міні-збірок поезії: «Розмова з кам'яною дружиною» (2014) та «Я знову стану цнотливою» (2014), а також збірки «Лебедине свято» (2015). Засновниця і головна редакторка мистецького часопису *Атлас Рев'ю*. Викладала літтврочість в Колумбійському університеті та коледжі Барнард. Вірші були опубліковані в часописах *Кенайон Рев'ю*, *Тін Гаус*, *Герніка* та інших. Живе в Гайнспойнті, Нью-Йорк.

Як повернено руку

Кілька годин я лише описувала руку, цю людяність, загострену венами і сухожиллям, мої сріблясті міkelанджельні слози, що їх я у флакон зібрала. Уяви масштаб роботи. І як мені це вдалося – зробити руку чистим витвором тихої праці, я заховала би її глибоко в кишеню, щоб утаємничити. Отже, я іздила в Арктику, одягнена лише в полотно: хотіла було вивести сік з тіла сплячої жінки, біль з язика полярної лисиці, чортополох зі знуджених позіхань снігового барса. Я загорталася вбитими яструбами, а їхні дзьоби виписували безліч напрямків, яким ніколи не варто вірити. Не уявляєш, як там холодно було творити. Я підкупила сонце, щоб воно не гасло, – спалювала перо за пером, той запах обпікав мені ніздрі, наче віра в бога. Я йшла, а жоден мешканець поселення не пускав собі в рота бавовняний сніг, бо сніг міг з нього висипатись, якщо втратити пильність. Вони знали, що треба боятися мене, боятися сили, якою я володію, довга моя недоля огортала її. Кожна жінка ховала від мене своїх доньок, та я й не торкнулася б їх, хоча колись їх завезли сюди для див, витворюваних ними на кінчиках пальців. Мене бентежить, які жертви призводять до таких ярликів. Спокуси олюднюють щораз багрянішу жадібність. Я зібрала свою левову частку болю і чортополоху. З соком вийшло інакше. Яка жінка може заснути, коли хижакцькі лапи зовсім поруч. Мало у нас безстрашних жінок, але ще менше дурних. Мене відвели до гірського містечка, де сон – це патологія, яка посилюється разом з висотою. Все, що вони змогли, – це поселити мене там, і вночі я зробила все з легкістю танення інею. Вранці сон у їхніх очах виштовхав блакле сонце з моого серця, і тепер я жодного дня не витримую без тієї несамовитої зlostі.

Перша гіпотеза статуетки Венери

Кілька днів я повторювала прислів'я про бідність і злодіїв.
Ночами вимовляла своїм найзолотішим голосом

слова усіх пісень, що ніколи не були написані. Я їла з долоні,
присівши у позі ґаргульї над впізнаваним виступом скелі. Ноги судомило
так довго, що жили випиналися й плуталися у пальцях ніг
і довкола щиколоток, ніби позолота, але я не рухалася.

Чула, що якийсь чоловік закохався в мою форму, а потім забув її. Коли
мені тяжко тут бути, я думаю про місто, яке підVELO тебе,

місто відкидання ніг, місто абортів, місто,
де леопарди вичікують наших дітей за деревами. Не місто, а сон

про вручення всього знаряддя заснулим від втоми чудовиськам, про те,
як, лише позрізавши їм м'ясо з боків,
відбудувати імперію. Тіло твоє було там шматком

тіні. Тіло твоє там – туманець пережованого,
бездоганно зжована їжа, старий кам'яний вік, що з нього ми постали.

Коні оголили шкури для мух, звідти повитікали личини.

* * *

Смерть і життя великих американських міст постає
в силі впливу і вражень їхніх мешканців, пише Джейн Джейкобс.
Не можу пригадати, коли я востаннє казала слово «плем'я» без іронії,
без баласту вини і розуміння привілеїв, що їх породжує моя Америка.
Місто – не витвір мистецтва, воно не знаходить в нас гуманності і не
проявляє своїх ознак, хоча його бензинові сонця повсідалися мені на плечі і
вичікують, щоб знищити нас. Дивися, я порівняю заснування міста

зі статуєткою:

чи то з ліні, чи з мистецьких міркувань, їй дали форму, але вона не могла
стояти прямо, була антимістом у своїй кінетичній непрактичності: жоден чоловік
не міг у неї увійти. Я мала це місто, коли рівень води в затоці піднявся, коли
тунелі потрошилися і стали моїм брудним небом. Я могла дістати довідку про
проживання, могла висувати умови розділення моого міста згідно з моїм зростом
і законами зон.

Статуєтка злилася з моїми суглобами, я уявляла себе якимсь неймовірним
різьбярем по кості за кілька тисячоліть до того, як мене викопали,
відполірували і встановили знову. Знахідка робить археолога
єдиним творцем викопаного, так як і людина – єдиний творець людини.
Історія стверджує, що я – плоть, поки знахідка не перекреслить мою важливість.

А що люди, чи усвідомлять вони гордість своїх
витворів, втілену в моїх кістках, чи здаватиметься текст
безглуздим, чи варто мені аж так задуматися про важливість жити довго,
щоб перестати пити. У своєму Венерському місті я заховаю вогні,
висиджуватиму те, що лишилося від бруду, щоб воно проросло. Я йду додому
отже, я йду додому.